

Zpověď: Bůh, který nám běží vstříc

Nyní, v době karantény, není pro většinu z nás vůbec snadné dostat se ke zpovědi. Návrat do normálu je možná ještě daleko, ale Bohu stačí, aby viděl naši zkroušenost, a okamžitě nám s dojetím vybíhá vstříc, šťastný a hrdý na to, že se vracíme domů.

24.04.2020

Ježíš vidí, že nastal okamžik ukázat lidem, jak velice je jejich Otec miluje. Chce jim dát okusit radost, která Boha zaplaví pokaždé, když se nějaký

hříšník rozhodne vrátit domů, a proto jim vypráví podobenství o marnotratném synovi. Jen stěží si lze představit, jaké pohnutí a údiv museli jeho učedníci pociťovat, když tento příběh slyšeli poprvé (srov. Lk 15,11–32). Rozdíl mezi opovážlivostí mladšího syna a otcovou láskou je – stejně jako hněv staršího syna – musel ohromit.

Nyní, v době karantény, není pro mnohé z nás vůbec snadné dostat se ke zpovědi – nebo alespoň tak často, jak bychom možná chtěli. Omezení pohybu osob, jež má zabránit šíření nákazy, odsunulo přijetí svátosti milosrdenství na neurčito. Ale i toto protivenství se pro nás může stát příležitostí pro vnitřní růst: „Je dobré připomenout si, že Pán nám dává milost, abychom se mohli posvěcovat i v těchto nejistých podmínkách.“¹ I když nevíme, kdy budeme moci opět jít ke zpovědi, neměli bychom pochybovat o tom, že vždy, když se k

našemu nebeskému Otci obrátíme se „zkroušeným a pokorným srdcem“ (Žl 50,19), on nám odpustí, i kdyby naše slabost byla sebevětší (srov. Lk 15, 20–24).

Nezasloužený dar

Mladšímu synovi se stýská po domově: „Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem!“ (Lk 15,17). I když nemyslí na strach a trápení svého otce, nečiní si žádný nárok na odpuštění (vždyť jak by také mohl?); pouze o ně úpěnlivě prosí. Doufá, důvěřuje v dobrotu svého otce. A tak v jeho srdci dochází k první změně.

Něco podobného se občas stává i nám. Snažíme se chodit ke zpovědi tak často, jak to naše duše potřebuje, a máme z toho radost, protože víme, že jí to prospívá. Nemyslíme si, že máme na zpověď u Boha nějaké právo, vždyť právo na odpuštění nemá nikdo. Jak napsal sv. Bernard,

„nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí svůj život za odsouzené na smrt a k zatracení. Mou jedinou zásluhou pak je slitování Páně. A nemám nedostatek bohatství, pokud on nebude mít nedostatek slitování.“²

Víme, že vše v našem životě je milost a možná v těchto dnech pocítujeme ještě silněji než jindy potřebu prosit Boha o odpuštění. Zamysleli jsme se však někdy nad tím, jak na něj naše lítost působí?

Bůh, který nám běží vstříc

Srdce marnotratného syna čekají ještě mnohá překvapení: „Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil“ (Lk 15,20). Sv. Josemaríu tato scéna velmi dojíkala: „Vůči Bohu, který nám vychází vstříc, nemůžeme zůstat němí – řekněme mu se svatým Pavlem *Abba, Pater* (Řím 8,15), *Abba, Otče!* Neboť on, tvůrce všehomíra, neklade důraz na nabubřelé tituly,

nezáleží mu na patřičném uznání jeho důstojnosti.“³ Nejenže je jeho otec tak dobrý, on ho také stále považuje za svého syna, za svého milovaného syna. Nejenže nás nechce potrestat, on nás chce obejmout a zahrnout polibky, pošeptat nám do ucha: „Synu můj, dcero moje...“.

Bůh nečeká, až za ním přijdeme, až se nám konečně podaří jít ke zpovědi. Návrat do normálu je možná ještě daleko, ale Bohu stačí, aby viděl naši zkroušenost, aby nám okamžitě s dojetím vyběhl vstříc, šťastný a hrdý na to, že se vracíme domů. Nestojí proto zato příliš se svými hříchy zabývat: „Následujme pokyny Ducha svatého, který přebývá v hloubi Božího nitra, a uvažujme o něžnosti Pána, o tom, jak je dobrý. Prosme též se žalmistou o to, abychom se mohli z Pánovy něžnosti těšit, a neviděli v sobě jen své srdce, ale jeho chrám, a říkali

spolu s žalmistou: Když se má duše
rmoutí, vzpomínám na tebe.“⁴

Dej mi své hříchy

Papež František rád vypráví
následující epizodu ze života sv.
Jeronýma: „Vzpomínám si na
příhodu ze života sv. Jeronýma.
Tento velký světec byl prudké
povahy a ať se snažil, jak chtěl, o
mírnost, vždy se bouřlivý charakter
nějak projevil. Proto se snažil
obětovat Pánu mnoho věcí a mnoho
práce. Jednou však v modlitbě
uslyšel: “Ještě jsi mi nedal všechno”.
A když se ptal, co chybí, uslyšel: “Dej
mi své hříchy”.“ To jsou krásná slova:
“Dej mi své hříchy a své slabosti, já tě
uzdravím”.“⁵

Naše utrpení a smutek, způsobené
tím, že jsme se nechali podvést
hříchem, způsobuje Bohu bolest. Ale
když se k němu vrátíme, jeho bolest
ustoupí a i nám se uleví. Moc hříchu
je omezená, protože kříž ho zbavil

jedu: jsme zachráněni, jsme-li pokorní a necháme-li se zachránit.

Jak často nás asi napadá: „Stačí, abych zpytoval těch několik málo hodin, co jsem dnes na nohou a zjišťuji tolik nedostatku lásky, laskavosti. Opravdu mě rmoutí toto mé chování, ale neztrácím pokoj. Padnu před Bohem na kolena a jasně mu vyložím, jak na tom jsem. A hned dostávám pocit jistoty, že mi pomůže a slyším ve svém srdci, jak mi pomalu opakuje: *meus es tu*, věděl jsem a vím, jaký jsi, tak jen dál!“⁶

Ve svaté zpovědi slyšíme něžný a pokojný hlas Boha, který nám říká: „Odpouštím ti hříchy.“ Mnozí z nás tato slova možná již delší dobu postrádají, ale stačí nastražit sluch a jistě zaslechneme laskavý a jemný Ježíšův hlas, jak nás utěšuje.

Nejlepší projev zbožnosti

Sv. Josemaría velmi rád srovnával úkony lítosti s tím, co říkají Italové o kávě: Člověk má denně vypít ne méně než tři a ne více než třicet tři šálků kávy. „Čím víc, tím líp!“⁷

Lítost je bolest nad hříchy, kterých jsme se dopustili. Církev tradičně rozlišuje dokonalou a nedokonalou lítost. Katechismus katolické církve učí, že dokonalá lítost je bolest, která „vyvěrá z lásky k Bohu, milovanému nade vše“.⁸ Protože jde o úkon lásky, rozumí se, že zde již působí milost, a proto taková lítost „odpouští všední viny“ a může též dosáhnout „odpuštění smrtelných hříchů, zahrnuje-li pevné předsevzetí jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné“.⁹

Existuje také nedokonalá lítost, která „se rodí z úvahy o ošklivosti hříchu nebo ze strachu před věčným zavržením nebo jinými tresty, jež hrozí hříšníkov“.¹⁰ Tato lítost se

může zdát nedokonalá, je však „také Božím darem, hnutím Ducha svatého“.¹¹ I když sama o sobě nedosáhne odpuštění těžkých hříchů, připravuje nás na jejich vyznání a na přijetí jejich odpuštění ve svátosti pokání.

Papež František to připomněl v jedné z nedávných homilií: „Když nenajdeš kněze, aby ses vyzpovídal, promluv si s Bohem, který je tvůj Otec, a řekni mu pravdu: »Pane, dopustil jsem se toho a toho...Promiň! « a celým srdcem ho žádej o odpuštění. Učiň úkon pravé lítosti a slib, že se poté vyzpovídáš, avšak nyní prosíš o odpuštění hříchů. Tak se ihned navrátíš do Boží milosti. Jak nás učí Katechismus, můžeš sám přistoupit k Božímu odpuštění, aniž bys měl po ruce kněze. Zamyslete se nad tím – nastal čas. Toto je příhodný a správný čas. Poctivý úkon dokonalé lítosti a naše duše zbělí jako sníh.“¹²

Dnešní složitá situace nám také může posloužit k tomu, abychom prosili Boha za lidi, které bychom rádi přivedli ke zpovědi, nebo za ty, kteří se nacházejí v těžké situaci a potřebují se usmířit s Bohem. Zakusíme díky tomu ono výjimečné společenství svatých, které bylo v těžkých chvílích pro křesťany vždy velikou útěchou.

Může být, že to vše přesto nestačí na to, aby se nám vrátil do srdce pokoj a radost. V takovou chvíli bychom se měli obrátit na naši Matku, která svým pohlazením dokáže vše spravit: „Zdá se, že všechny hříchy tvého života povstávají proti tobě. — Neztrácej důvěru. — Naopak, volej ke své svaté Matce Marii s vírou a odevzdaností dítěte. Ona přinese útěchu tvé duši.“¹³ —

Diego Zalbidea

1 Dopis preláta Opus Dei, 14. března 2020.

2 Sv. Bernard, *Kázání* LXI, 5.

3 *Jít s Kristem*, 64.

4 Sv. Bernard, *Kázání* 5, 4–5.

5 František, *Kázání*, 7. července 2017.

6 *Boží přátelé*, č. 215.

7 *Brázda*, č. 480.

8 *Katechismus*, č. 1492.

9 Tamtéž.

10 *Katechismus*, č. 1493.

11 Tamtéž.

12 František, *Homilie*, 20. března 2020.

13 *Cesta*, č. 498.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
zpoved-litost-koronavirus/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/zpoved-litost-koronavirus/) (06.08.2025)